

Nummer 12

15. Juni 1917

66. Aargang

Lojalitet mod Gud og Fædrelandet.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningsfale ved Generalkonferencen
i Salt Lake City den 6. April 1917.

(Oversat af „Vituben“.)

(Sluttet.)

Jeg bærer Vidnesbyrd til Eder om, at intet Menneske har endnu været i Stand til at tilvejebringe en Organisation eller Kirke lig Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saaledes som den blev organiseret af Joseph Smith, den unge Profet. Dette er i nøje Overensstemmelse med Historiens indirekte Vidnesbyrd. Jeg bevidner, at Joseph Smith forkyndte paany Kristi sande Evangelium og gjenindsørte Evangeliets rette Administration og intet andet, idet han henviste til Mesterens Naamindelse om, at dersom vi er Abrahams Børn, da vil vi udføre Abrahams Gjerninger.

Jeg tror paa Jesus af Nasaret som Guds enbaarne Søn i Kjødet. Dette er en betydningsfuld Lærdom, uagtet det er vanskeligt for Menneskene at forstaa den, især for dem, som slaar sig til Ro med den Tanke, at Gud er en Taage, en Naturkraft som Elektricitet, Energi, eller hvad ellers man vilde kalde det, og at han opfylder hele det uendelige Verdensrum, er til Stede overalt, alle Begne, paa een Gang, og lignende Meningsløsheder. Det er vanskeligt for dem, som befynder sig til saadanne forstruede Lærdomme, at tro paa Kristus som Guds Søn, der i bogstavelig Forstand var „hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede“ (Hebr. 1 : 3), og dog er dette, hvad Bibelen lærer os. Jesu Kristi Apostle, hans Vidner, erklærer dette, og han selv har tilkjendegivet dette med sin egen Stemme i den Tid, hvori vi lever, men det er vanskeligt at faa Folk til at forstaa, hvorledes dette ubestemmelige Foster af Menneskets Fantasi, der kaldes Gud af den saa-

kaldte kristne Verden, som sylder det endeløse Rum og er til Stede over alt, men intet særligt Sted at finde, kunde være Fader til Jesus Kristus, som havde et personligt Legeme. Naar de hører Sandheden, som den er meddeelt os gjennem Profeten Joseph Smith, til hvem den blev aabenbaret af Kristus selv, og som den findes aabenbaret i de gamle Skrifters Vidnesbyrd, idet der siges, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede og Lignelse, da er det vanskeligt for dem at forstaa, at Gud den almægtige, han, som besidder al Kundskab, al Visdom og al Retfærdighed, kan udstrække sin Magt og er i Stand til at lade udstrømme sin Aands Kraft, sin majestætiske Vælde over alle sine Skabninger, medens han selv sidder paa sin Trone — det er svært at faa dem til at forstaa dette, og dog er det et evigt Princip, en guddommelig Sandhed.

Lad os undervise vore Børn om disse Principper og indprente de samme Ting i vore Børnebørns Sind til de sidste Generationer, saa at de kan vokse op i Kundskab om Gud og om Jesus Kristus, som han har sendt til Verden, og som det er det evige Liv at kjende.

Nu vil jeg overlade til mine Brødre at tale saaledes, som Aanden maa vejlede dem; men før jeg slutter, ønsker jeg at fremlægge en Rapport over Kirkens statistiske og finansielle Stilling, som jeg tror vil være af Interesse i det mindste for dem, der er til Stede ved denne Konference.

Som de veed, har Kirkens Embedsmænd i de sidste 60 Aar eller mere haft deres Hovedkvarter og deres officielle Kontorer i den lille gamle Bygning, der blev opført af Brigham Young i Begyndelsen af Halvtreerne, og som den Gang gjorde udmærket Fyldest til dette Brug, og har gjort god Fyldest hele Tiden siden. Den er imidlertid bleven brostkædig, slidt og forældet og er bleven saa suld af Støv og Snavs i alle Kroge og Revner, at man ikke kunde røre ved noget uden at blive snavset til. For et Par Aar siden blev det besluttet at opføre en Bygning, hvori vore forskellige Organisationer kunde faa Kontorlokaler. Der var allerede i Forvejen opført en særdeles hensigtsmæssig Bygning for den præsiderende Biskops Stab, for Kvindeforeningen og andre kirkelige Organisationers Hovedkvarter. Vi kom imidlertid til den Slutning, at det vilde være mest fornuftigt at bygge et Hus, der paa en Gang vilde give Plads til alle disse Kirke-Raad og Organisationer og samtidig være et Monument, et synligt Tegn paa den Stabilitet og Karakterfasthed, der kjendetegner vort Arbejde og vore Hensigter.

Jeg er lykkelig over at kunne sige, at denne Bygning nu er saa godt som fulden, uagtet Arbejdet er blevet en Del forsinket ved, at det har været umuligt for Leverandørerne af Materialier at skaffe, hvad de havde lovet til den fastsatte Tid. Det er Marmoret til Væggenes Beklædning, som vi venter paa. Det glæder mig at kunne sige, at vi til Bygningens Udsmykning indvendig har benyttet Utah-Materialier, saa vidt det var muligt — Marmor og Onyx og kostbare Stensorter findes i stor Mængde her i Staten og er gennemgaaende bleven benyttet til Bygningen.

Til Opsørelsen og til Udsmykning og Udstyr af Kirkens nye Kon-

forbygning er der bleven brugt 864,562 Dollars. Vi tror, at Arbejdets Veffaffenhed, de kostbare Materialier, som er blevene benyttede, og de Besværigheder og Udgifter, der har været forbundne med at sætte dem i brugbar Stand, vil overbevise enhver om, at disse Midler har været økonomist administrerede.

Uf andre Udgifter gennem det forløbne Aar kan nævnes følgende:

Det nye Tempel i Cardston, Alberta, Canada, som nu er under Opførelse, har til Dato kostet 209,668 Doll., og Arbejdet paa denne Bygning fortsættes.

Der er bleven udgivet til Opførelsen af Templet paa Hawaii-Øerne i 1916 50,520 Dollars.

Der er ud af Tienden i Løbet af 1916 udbetalt til Missionernes Understøttelse 213,610 Doll. Hertil kommer Kjøbet af en Grund i Brooklyn, N. Y., og Opførelsen af et Missionshus paa Grunden, hvilket beløb sig til 51,802 Doll. Kirken har ligeledes kjøbt Ejendomme i den sydafrikanske Mission til en Værdi af 9333 Doll. Ligeledes Naboejendommen ved Siden af Missionshuset i Independence, Mo., til 5000 Doll. Endvidere har vi betalt for Opførelsen af et nyt Foramlingshus i St. Louis, Mo., 6400 Doll. Ialt har Kirken i 1916 udbetalt til Missionerne og Missionsejendomme 286,145 Doll.

Vi har heller ikke været ligegyldige overfor de fattige, hverken i Zions Stifter eller ude i Missionerne. Der er i 1916 bleven givet ud i velgjørende Dje med 308,951 Doll.

Vi har fortsat Vedligeholdelsen af Kirkefæstelserne, og der er til dette Formaal brugt 365,832 Doll.

I 1915 blev Dee-Hospitalet i Ogden overladt til Kirken, og siden da er der til dets Vedligeholdelse og til Opførelsen af en Bolig for Sygeplejerskerne udbetalt 33,587 Doll.

Til Hjælp til Opførelsen af Stavs- og Ward-Foramlingshuse har Kirken i 1916 ydet 177,736 Dollars.

Kirkens Revisionskomitee vil uden Tvivl i sin Rapport give andre og mere udsørlige Enkeltheder vedrørende Kirkens Udgifter, der alle er blevene gjorte til Gavn for Kirken og dens Virksomhed.

Der har været den sædvanlige Forøgelse af Kirkens Medlemskab. Rapporterne fra de forskjellige Missioner er dog ikke alle indløbne paa Grund af de urolige Tilstande i Verden.

Ved Slutningen af 1916 var der 819 Wards (Sogne) og 73 organiserede Stifter i Zion og 21 Missioner. Der var i Missionsmarken: 1 Patriark, 61 Højpræster, 209 Halvfjerds, 876 Eldster og 188 kvindelige Missionærer, ialt 1335 Missionærer.

Der har været en meget betydelig Fremgang at spore i Kredslærerarbejdet, baade med Hensyn til Arbejdets Veffaffenhed og i Besøgenes Regelmæssighed. Nogle af Zions Stifter har haft alle Familier besøgte hver Maaned hele Aaret, og i to eller tre Stifter har dette været Tilfældet i flere Aar. Dette regelmæssige Arbejde, som Kredslærerne udfører, har stor Indflydelse, og dette viser sig ved større Tilslutning til Nadvermøderne, Præstedømsmøderne og andre Ward- og Stavsforamlinger. Som I veed, Brødre og Søstre, er Hovedformaalet med Kredslærernes Besøg i de Helliges Hjem, at finde ud, om der er nogen Trang til Stede, om der er nogen syge eller fattige eller svage i Troen, eller nogen, som i en eller anden Henseende trænger til Hjælp og Trøst.

En meget betydelig Forøgelse har fundet Sted i Retning af Tempelarbejde. I Løbet af 1916 er der udført 419,257 Ordinancer i vore

Templer, det største Antal i Kirkens Historie. Af disse blev 66,035 udsjort i Manti, 131,805 i Logan, 28,003 i St. George og 193,414 i Salt Lake Tempel. Der blev i det forløbne Aar udsjort 88,000 flere Ordinancer end i det foregaaende Aar.

Siden vor sidste Konference er Bannock Stav, Idaho, bleven delt og en ny Stav, Idaho Stav, organiseret med Nelson J. Hogan som Præsident.

Følgende nye Wards er organiserede: Ogden 13. Ward, Ogden Stav; Richmond South, Benson Stav; Highland Park, Granite Stav; Montpelier 3, Bear Lake Stav; Meadowville, Idaho Stav; Crystall, Pocatello Stav; Marysvale, Sevier Stav; Farmington North, Co. Davids Stav.

Eldeste Sylvester D. Cannon er indsat som Præsident over Pioner Stav og S. Norman Lee over Boy Elder Stav.

Eldeste Hyrum W. Valentine, Præsident over den sjette-tjette Mission, er naaet hjem i Sikkerhed, og August J. Cannon har overtaget hans Plads i Missionen. Lad mig her bemærke, at vi er blevne underrettede om, at det ikke var klogt at bruge Ordet „thst“ Mission i vore Missionærers Raadsbreve, eftersom vore kjære, engelske Naboer var lidt omfindtlige paa dette Punkt. Vi har derfor udeladt dette Ord af Navnet, og Missionen hedder nu den sjette Mission.

Siden vor sidste Konference er Franzis M. Lymann, Præsident over de Tolvs Kvorum, afgaaet ved Døden, og Heber J. Grant er bestiftet i hans Sted. Stephen L. Richards jun., er bestiftet som en af de tolv Apostle. Joseph S. Wells, Medlem af Kirkens Revisionskomitee, er ogsaa afgaaet ved Døden.

Siden sidste Konference har Døden krævet tre af vore Stavspræsidenter: Oleen N. Stohl, Boy Elder; William Mc Lachlan, Pioneer, og George E. Stoddard, Union Stav.

Følgende Brødre og Søstre er døde i Missionsmarken:

Horace S. Brown fra Kanab, Utah, døde i Syd Carolina, Sydstaternes Mission, den 6. April 1916, af Tyfus. Wilford J. Fretleton, Cureka, Utah, døde i Hull, England, den 27. Februar af Meningitis.

Søster Abelia Hahnje, Manassa, Colo, døde i St. Louis, Mo., den 1. Februar 1917.

Præsident William Gardner fra New Zealands Mission kom hjem i 1916 og blev efterfulgt af James Lambert som Missionspræsident.

Gerald Eugene Smith, Provo, Utah, døde i Honolulu, Hawaii, den 11. Septbr. 1916 af Myrebetændelse.

Leonard J. Wayment, Warren, Utah, døde den 21. Juli 1916, lige efter at være kommen hjem fra den engelske Mission.

Blot een Ting til, kjære Brødre og Søstre, ønsker jeg at sige, og det er dette: Naar Talen er om Nationaliteter, da forstaa vi, eller burde i hvert Fald forstaa, at i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjælder der ingen Nationalitets-Forskjel mellem „Græker eller Jøde, eller Hedning“; med andre Ord, der gjøres ikke Forskjel paa Skandinaver, Tyssere, Ruskere, Englændere eller Amerikanere. Vi er blevne Brødre og Søstre gennem den sælles Tro, og vi burde behandle disse Folk fra de krigsførende Lande med tilbørlig Hensynsfuldhed og Venlighed. Det er ganske naturligt og rimeligt, at Folk som er emigrerede derfra og har forladt deres Stægtninge der, eller mange af dem, samt deres Forældres Gravsteder, at de vil have varme og sømme Følelser for deres Fødeland.

Men Sidste-Dages Hellige, som er komne fra England, Frankrig og Tyskland, fra Skandinavien og Holland til dette Land, lige meget, hvad deres Fosterland er indblandet i, og hvorledes Forholdene end udvikler sig der, det burde aldrig falde os ind at gjøre dem til Gjenstand for vor Kritik eller Fordømmelse, eller haane dem paa Grund af deres Nationalitet. De kan ikke holdes ansvarlige for, hvor de er fødte. De kom hertil for at være Sidste-Dages Hellige, ikke for at være Tyskere, Skandinaver, Englændere, Franskmænd eller nogen anden Nation i Verden; de kom for at være Sidste-Dages Hellige og være Medlemmer af Jesu Kristi Kirke og Borgere af de Forenede Stater — Borgere af Utah, Idaho, Wyoming, Nevada, Arizona og de andre Stater, hvori de bor og bygger.

Jeg har hørt fortælle om en stakkels Pige, der blev nægtet Betskjæftigelse i et amerikansk Hjem, fordi hun tilfældigvis var bleven født i et Land, imod hvilket der gjør sig mange Fordomme gjældende — ikke mod Folket, men mod dets Regjering. Folket er uskyldigt, det maa vi ikke fordømme.

Brødre og Søstre, glem ikke disse Ting: Vær venlig mod Eders Næste, mod vore Brødre og Søstre, som er komne her til Zion for at dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende; behandl dem som Sidste-Dages Hellige og ikke som Englændere, Tyskere, Franskmænd eller Skandinaver, og lad ikke deres Nationalitet have nogen Indflydelse paa Eders Opførsel imod dem. De er Sidste-Dages Hellige, de er vore Brødre og Søstre, vor Næste, og de hjælper os at opbygge dette udstrakte Land, og vi maa respektere dem og opholde dem med ustrømt Kjærlighed og Medfølelse.

Herren velsigne Eder! Tilgiv mig, at jeg har benyttet saa meget af Eders Tid. Mit Hjerte er gennemtrængt af Sandheden, og jeg tror, at, hvad jeg har fremsført, er den rette Stilling for os at indtage. Jeg fordrer intet for mig selv. Jeg er intet af mig selv, men Sandheden har gjort mig fri, og jeg takker Gud for den. Jeg tør møde min Brøder og Søster Ansigt til Ansigt, hvor som helst i Verden eller i det næste Liv. Jeg kan møde dem med Bevidstheden om, at jeg aldrig har forurettet et af mine Medmennesker, saa vidt jeg veed. Jeg har forsøgt aldrig at forurette min Nabo, og derfor føler jeg, at jeg har handlet ret; og dersom jeg har gjort ret, da er det Evangeliets Skyld. Det er fordi, jeg har været sammen med Mænd, der var gode og retfærdige, lige fra min Barndom, og jeg er taknemlig derfor.

Jeg er taknemlig og lykkelig over at være forenet med Eder. I det jeg ser paa disse Mænd her foran mig, da veed jeg, at de er ærlige og oprigtige Mænd, Mænd, som har levet rent og helligt for Gud, hvis nogen i Verden har; og Kvinderne er de bedste, der nogenstinde levede paa Jorden. Der er ingen Hustruer lig vore Mødre. Der er ingen Søstre lig vore Søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. De er de bedste, de bedste i hele Verden. Dette er mit Vidnesbyrd, og maa Gud velsigne Eder, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Mormons Bog.

Af Christian Johanneesen.

(Digtet revideret og henvisninger tilføjet af Dr. C. L. Olsen.)

Bølgmørke ruged' over Jord,¹⁾
 Og Sandheds Lys var slukket;
 Thi Mennesket forstod Guds Ord,
 Og Himlens Dør var lukket.

At Bog ved Englen givet blev,
 Den Sandhed de forsøgted';
 I selve Bogen de det skrev,
 De aldrig det fornægted'.

Omsider Gud i Naade stor
 Lod Lyset atter skinne
 For sine Børn paa denne Jord,
 Som søgte for at finde.

Da Tiden kom, Gud Seglet brød,²⁾
 Profeten Joseph tyded'
 De skrevne Ord, som Herren bød,
 Han ham den Evne yded'.
 Formedelst Seerevnen han
 Klart Hieroglyfer tolked',
 Som viste, at „den røde Mand“,
 Der Friheds Land befolked',
 Af Israels Hus en Levning var,
 Skjønt det var ikke anet
 Af „kloge“ Mand, som altid har
 Mystrier³⁾ fremmanet. —

Paa Herrens Bud i rette Nar
 Blev herlig Stat²⁾ opgravet;
 Guldpladerne Profeten faar —
 Han blev af Gud begabet,
 Saa at hin Røst fra Oldtids Grav
 Den høj og ren nu talte
 Og Løsning paa Problemer gav,
 Som dunkle Verden kaldte.

Den „gyldne Bog“, af Sandhed fuld,
 Gav Lys og Kundskabs Skatte;
 Den talte ud af Jordens Muld;³⁾
 Kan Mennesket det fatte?
 Amerika, dets Oldtid her
 Er tydeligt forklaret;
 Og uden Penge læres hver,
 Hvad Gud har aabenbaret.
 Dens „Røst“ nu lyder overalt
 Til Mennesker paa Jorden,
 At Israels Gud igjen har talt
 Og gjenbragt Fred og Orden.

Hin skjulte Stat var hellig Bog,
 En Røst fra døde Slægter,
 Et Vidnesbørd, som ej bedrog,
 Om Kristus, Zions Vægter.
 Hin Stat i fjorten Hundred' Nar
 I Jorden fandt sin Hytte,
 Forieglet, gjemt, og Englen faar
 Det Hverv den at beskytte.
 Moroni, Englen, der holdt Vagt;
 Af ham blev Skatten værnet;
 Til Mennesket han sit den bragt,³⁾
 Naar Vantro's Stør blev fjernet.

At Sandhed skal fra Støv udgaa,
 Det Esaias spaaede;⁴⁾
 Det tydeligt i Syn han saa
 Formedelst Herrens Naade.
 At Profetiens Ord var jandt,
 Det Mormons Bog stadfæstet;
 Et Tolvmands Vidne⁵⁾ vidner grant,
 At Engel Jorden gjæstet.

Den vidner om den Naade, Gud
 Enhver saa kjerligt stænkter,
 Enhver, der holde vil hans Bud
 Og bryde Satans Bænker;
 Thi Gud ser ej Personen an⁶⁾ —
 Hudfarven intet siger —
 Han hver en Skabning elske kan,
 Der efter Sandhed higer,

¹⁾ Es. 60:2. ²⁾ Es. 29:4. ³⁾ Joh. Ab. 14:6. ⁴⁾ Es. 29:4. ⁵⁾ Joseph Smith; de „tre Vidner“ og de „otte Vidner“ (Morm. Bog). ⁶⁾ Joh. Ab. 5:9.
⁷⁾ „De nordamerikanske Indianeres Herkomst er aldeles indhyttet i Mørke.“ — Prof. John Clark Ridpaths »History of the United States of America«, S. 41. ⁸⁾ Es. 29:4 ⁹⁾ Ap. Gjern. 10:34.

Der følge vil den „smalle Sti“, ¹⁾
 Saa Frelseren erklærer —
 Som modstaar tappert Tyranni;
 Hvem Synden ej bejnærer.

Væk med den Bog, den Fantasi —
 Romanen, Spaulding laved'! —
 Ej oversat den kunde bli'
 Ved een af Gud begavet!

At „Efraims Træ“ er Mormons Bog,
 Saa Esaias sagde;
 Profeten tvende Stave tog,
 Beskrev og sammenlagde. ²⁾
 Gud Evangeliets Fylde gav
 Til Jordens faldne Slægter,
 Der drev omkring paa Verdens Hav
 Foruden Nor og „Vægter“.
 Men lærde Mænd Guds Ord ³⁾ forskød,
 Skjøndt de bar Vgtheds Stempel;
 De agted' ej den Røst, der lod
 Til dem fra Herrens Tempel.

Nej, god Forklaring faas hos os,
 Vi lære kan vor Næste;
 Vi byder derfor alle Trods,
 Der andet vil stadfæste.“
 Men, spørger vi: i Bibelen
 Du „andre Saar“ der tales; ⁴⁾
 Hvor fandtes de? Hvor gik de hen —
 De ogsaa skal hufvales?
 Sel denne Gaade løser ej
 En blind, der leder blinde; ⁵⁾
 En Vandrer paa den „brede Vej“
 kan „Stien“ ikke finde.

„En Bibel, Bibell“ raabte de, ⁶⁾
 „Vi saadan een jo ejer;
 Ej nogen anden vil vi se,
 Selv om den Guld opvejer.
 Nej, Tro alene frelse kan, ⁷⁾
 Man Gjerning ej behøver —
 En modsat Lære, kjære Mand,
 Os Levebrød ⁸⁾ berøver.

Alt jaadant, ja, og meget mer'
 I Mormons Bog forklares;
 Den lærer Sandhed, og man ser,
 At Retfærd vederfares
 Enhver oprigtig Sjæl paa Jord,
 Der søger Gud ihærdig;
 Der „tørster“ ester Herrens Ord,
 Et sanddru, ren, bodsferdig.

¹⁾ Matt. 7:44. ²⁾ Es. 37:16, 17. ³⁾ Es. 29:11. ⁴⁾ Morm. Bog, 2. Nephi, 29. Kap. ⁵⁾ Ap. Gjern. 16:31. ⁶⁾ 19:27. ⁷⁾ Joh. 10:16. ⁸⁾ Matt. 15:14.

Besøgende Missionærer.

Vi modtog for nylig Besøg af Præsidenten over den svenske Mission, A. B. Anderson, og hans Søn, George Anderson, der ogsaa er paa Mission i Sverrig og virker i Stockholms Konference. Det var til stor Opmuntring for de stedlige Missionærer og Menigheden i Kjøbenhavn at modtage disse Brødres Besøg og modtage en Hilsen fra Søstende hinsides Sundet. Præsident Anderson talte til de Hellige ved to Møder.

Vi havde samtidig et behageligt Besøg af Broder Oluf Karlson fra Bergen, Norge, der var paa en Forretningsrejse til Kjøbenhavn. Broder Karlson, der virker med Ridkjærhed for Evangeliets Værks Fremme i Bergen, talte ligeledes ved to offentlige Møder.

Forlad ikke Eders egne Forsamlinger.

At forlade vore egne Forsamlinger i den Hensigt at tage Del i de forskjellige Sekters Ceremonier er yderst farligt, og vi vil derfor i al Venlighed advare Kirkens Medlemmer imod samme, da det sikkert leder til Afbigelse fra den os „aaviste Bane“. Vi indrømmer, at der iblandt de forskjellige Kirkesamfund kan læres flere Sandheder, som kan tjene saadanne tilgode, der endnu ikke har modtaget det større Lys og er indkomne i Kristi sande Kirke under Frihedens suldkomne Lov, og modtaget de himmelske Gaver, der skjæntes dem, som adlyder Kristi rene og usforfalskede Evangelium.

Lader os erindre, at vi er udgangne fra Verden og har sagt Farvel til det, som kun er Menneskebud, og som Frelseren jagde, at de dyrke ham sorgjæves med. Paulus advarede de Hellige paa sin Tid imod „Djævelens snedige Anløb“, og han formanede de Hellige til „at holde fast ved Haabets urokkelige Betsjendelse; thi han er trofast, som gav Forjættelsen“; fremdeles, at vi give Agt paa hverandre, „saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjerninger, og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skit“. (Heb. 10:23—25.) Den samme Apostel minder os tillige om, at Kampen, som vi fører, er ikke imod „Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen“. (Ej. 6:12.) For at forstaae os mod denne Magt er det nødvendigt for os at besøge vore „egne Forsamlinger“, hvor Livets sande Ord forkyndes af dertil be- myndigede Mænd. Vi læser i Pagtens Bog, 59. Kap., 9.—10. V.:

„Og paa det, at Du mere suldkomment maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er beskiftet Eder til Hvile fra Eders Arbejde til at tilegne den Allerhøjeste Eders Andagt“.

Dette er det rette Sted at samles for dem, som har paataget sig Jesu Kristi Navn; thi der fødes Aanden under Indsyndelse af de Mænds Prædiken og Administration, som bærer Præstedømmets Suldmagt og er beskiftet til at vaage over Menigheden. Det modsatte er derimod Tilfældet, om man søger saadanne Steder, hvor sekteriske Lærdomme forkyndes. Det er derfor rettelig sagt i »Liahona«: „Naar en Sidste-Dages Hellig tager Del i Gudstjenesten i en sekterisk Kirke eller Forsamling, da søger han aandelig Oplysning paa et Sted, hvor der i Sammenligning med det Lys, han har modtaget, herster Mørke og Uvidenhed. Han søger aandelig Kraft og Styrke fra en Kilde, der i mere eller mindre Grad er i Modstrid med Aanden og Læren i det Evangelium, han har annammet. At handle saa selvmodsigende er Synd, og ingen Sidste-Dages Hellig burde gjøre sig skyldig derti.“ Med Pauli Ord kan der siges: „Alt er mig tilladt, men ikke alt er nyttigt; alt er tilladt, men ikke alt opbygger.“ (1. Kor. 10, 23.)

Lad os stedse erindre, at skjønt vi er Medlemmer af Guds Kirke-

og er satte fri ved „Frihedens suldkomne Lov“, bør vi benytte Friheden i det rette Njemed, at vi derved kan være et ledende Lys for andre, som vi kunde ønske skulde følge vort Eksempel. Lad os heller ikke glemme, hvad Jesus Kristus sagde til sin udkaarede Tjener, Profeten Joseph Smith, da denne bad om at faa at vide, hvilken af alle de religiøse Sekter og Partier, som sandtes paa Jorden paa den Tid, der var den rette. Det blev ham da meddelt, at de var alle forkerte; at de var en Vederstyggelighed for Herrens Aahyn; at de lærte saadanne Værdomme, som var Menneftsbud; at de havde Gudfrygtighedens Ekin, men fornægtede dens Kraft. I det himmelfte Syn blev det den unge Mand forbudt at forene sig med nogen af dem. Vidende dette at være Sandhed, kan man da tænke det rigtigt at søge Undervisning paa saadanne Steder, hvor ofte kun Mulk og Mørke raader, hvor Sandhedens Vej ej er kjendt, og hvor Retfærdighedens Lys ikke finner. At afvige fra Herrens Lov er meget farligt og har ofte afstedkommet store Lidelser hos dem, som har gjort sig skyldig i samme. Vi kan i denne Henseende henvise til gamle Jsraels tunge Skjæbne, som Herrens tugtende Haand har hvilet paa i saa lang en Tid som en Opfyldelse af Profetiens Ord, naar det siges med Hensyn til Davids Eftertommere, men som gjælder al Jsrael: „Dersom hans Børn forlader min Lov, og de ikke vandre efter mine Befalinger; dersom de vanhellige mine Skifte og ikke holde mine Bud, da vil jeg hjemføge deres Overtrædelse med Niset, og deres Misgjerninger med Blager.“ (Sal. 89, 31—33.) Naar man læser Johannes' Aabenbaring angaaende de syv Menigheder i Asien, der modtog en skarp Trettetsættelse af Herren, da fremgaar det tydeligt af samme, at det var, fordi de havde afveget fra Sandheden og havde syndet mod Herren, at de gennem Apostelen blev revsede af ham. De grusomme Forfølgelser, som senere opstod imod de Kristne, var uden Tvivl ogsaa til Dels en Følge af deres Afvigelser, hvilket ogsaa en af de gamle Martyrer har omtalt. Efter at have nævnt en Del af de Grusomheder, der havde været udøvet imod de Kristne, siger han blandt andet om Menigheden: „Saavel Lærerne som Tilhørerne var skammelig forfaldne til Gjerrighed, Hovmod, Uenighed og andre Laster. Man ikke alene vanærede Guds Navn ved Sværger og Vandens, men gjorde vel ogsaa til Liden Mened. Mange af Menigheden var stolte og foragtede deres Forstandere“ o. s. v. Videre skriver han: „Vi maa bekjende, at den Trængsel og Forstyrrelse, som har ødelagt den bedste Del af vor Hjord, er en Frugt af vore Synder; thi vi have ikke bevaret Herrens Beje eller holdt hans Befalinger, som er givne os til vort bedste. Vor Herre Jesus har gjort sin Faders Villie, men vi søger derimod utilbørlig efter Rigdom og timelige Fordele. Vi er stolte og stride og fives med hverandre; vi forlader Troens Renhed og Enfoldighed. Vi affiger Verden med Munden alene, men ikke af Hjertet og i Sandhed.“

Uf ovenstaaende er udentvivl meget at lære, og vi henstiller til Læseren at tage nøje Hensyn til samme, saa at ingen af os skal blive efterladt i den Taage og det store Mørke, som den gamle Profet Behi blev vist, og i hvilket Mørke saa mange bleve forvildede og gik til Fortabelse. Lad os derimod holde fast

ved „Fjernstangen“, som er Jesu Kristi sande og uforfalskede Værdom, og blive ledt frem til evig Frelse og Ophøjelse i Guds Herligheds Rige.

Hans J. Christiansen.

Missionsngheder.

Afslutning. Følgende Vædster er blevne hæderligt afløste efter en vel udført Mission med Tilladelse til at rejse hjem: Adolph M. Nielsen fra at præsidere over Kristiania Konference; M. A. Faldmo fra at præsidere over Trondhjems Konference; Vædste Hans C. Petersen fra at virke i Kristiania Konference, og Vædste Edw. C. Strømme fra at virke i Bergens Konference. Disse Brødre afsjelede fra Kristiania den 31. Maj 1917 med Dampstibet „Bergensjord“. Vædste Hans C. Petersen blev pr. Telegram fra Præsident Joseph F. Smith kaldt hjem. De øvrige Vædster, der alle har virket i Missionens Tjeneste de to sidste Aar, vil gjøre Følge med Broder Petersen. Vi ønsker disse Brødre en lykkelig Rejse paa den farefulde Færd over det mægtige Dyb, og at de alle maa naa lykkelig frem til Hjem og kjære i Bjergenes Dale.

Beskikkelse. Vædste John J. Blowman løses fra at virke som Missionær i Aalborg Konference og bestikkes til at præsidere over Kristiania Konference. Vædste Graustus Ottesen, der har virket som Missionær i Trondhjems Konference, bestikkes til at præsidere over denne Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

En festlig Sammenkomst.

Tirsdag den 5. Juni, Grundlovsdagen, var Missionærerne og Kirkens Medlemmer gennem de stedlige kirkelige Organisationer indbudte til en festlig Sammenkomst paa den store Missionsaal. Tiden forløb med Samtaler, Fællesspisning og Udførelsen af nogle Programnumre, samt med at lytte til en kort, interessant Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Under Mødet overrakte Søndagskolebestyrer Jens P. Hansen paa de stedlige Missionærers og Søstendes Begne Præsidenten et smukt Guldur som et Erkjendtlighedsstegn paa den Kjærlighed og Agtelse, som Menigheden i Kjøbenhavn havde for ham, der nu femte Gang virkede i Skandinavien som Missionær og saa uegennyttig opofrede sig for Søstendes Vel og for at oplyse Menneskene om Kristi Evangeliums frelsende og lykkeligjørende Principper.

Efter Mødtagelsen af Gaven takkede Missionspræsidenten med dybt rørt Følelse for samme. Han udtalte, hvilken Glæde det havde været for ham at virke blandt Søstende i Skandinavien og nedbad Herrens rigeste Betsignelser over Kirkens Medlemmer og alle oprigtige, sandhedsføgende Mennesker i den skandinaviske Mission.

Niels J. Green.

Karaarskonferencen i Kjøbenhavn.

Rapport-Mødet Fredag Aften den 20. April 1917.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Kom Hellige fremad“ og Bøn af Eldste Jens Thomsen, hvorefter Sangen: „Saa sitter en Grundvold“ blev sunget. Missionspræsident Hans J. Christiansen, som lige var kommen tilbage fra Norge, hvor han havde afholdt Konference-møde, hilste fra Søfænde i dette Land. Missionen var i Fremgang i Norge. Udfigterne for Kirkens yderligere Fremgang var lyse. De norste Hellige var Evangeliets Værk meget hengiven og opfyldte deres Pligter med Iver. Præsident Christiansen fremholdt, at idet Kirkens Eldster forkyndte Evangeliet for Menneskene, var dette ligesom et Fredsbanner, der blev fremholdt for dem. Han nedbad Herrens naadige Beskyttelse over de skandinaviske Lande, saa at de maatte undgaa at blive inddragne i den frygtelige Krig, og have Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Kulturens Goder og Evangeliets Betsignelser. Han ønskede personlig at se lyst paa Livet, men mørke Billeder trænger sig frem for vort Blik, og vi kan ikke undgaa at se dem.

Sangen: „Guds Aand som en Ild“ blev sunget, hvorefter Eldste Orla Nielsen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, afgav Rapport vedrørende sin Virksomhed i denne Gren og udtrykte sin Taknemlighed til Herren over at være forundt at virke for hans Riges Sag. Der var 33 Medlemmer af Kirken i Grenen, men han maatte beklage, at mange af disse var pligtforsømmende. De, som var pligtopfyldende, kom sammen om Sabbaten, naar det var muligt for dem, og de glædedes i hinandens Selskab og modtog aandelig Føde ved at overveje Evangeliets Ord. Forstanderen for Bornholms Gren, Karl Andersen, og Forstanderen fra Syd- og Sydvest-Sjællands Gren, Carl C. Nielsen, hvis Bopæl var i Flakkebjerg By, kunde ikke komme tilstede til Konferencen, men havde indsendt skriftlig Rapport. De saa Søfænde, der levede i disse Grene, var for de flestes Vedkommende trofaste og pligtopfyldende Kirkemedlemmer. Missionær Peter Hansen, Forstander over Holbæk Gren, gav Rapport angaaende sin Virksomhed i denne Gren, hvor der regelmæssigt havde været afholdt Møder i Holbæk, hvor de Hellige havde mange Venner. Han havde aflagt Besøg i Kallundborg og Skimminge. Hans Helbred havde ikke været godt i den forløbne Vinter, men var nu bedre. Der havde ialt været afholdt 21 Møder i Grenen i det forløbne Halvaar, og der var uddelt mange Skrifter. Missionær Ammon Poulsen gav Rapport angaaende sin Virksomhed en kort Tid paa Bornholm og nu sidst i Kjøbenhavn. Ved Siden af de evangeliske Samtaler, han havde haft med fremmede, havde han uddelt 2000 Skrifter og 150 Smaaøger vedrørende Evangeliets Principper. Eldste Fred H. Heese afgav Rapport angaaende sin Virksomhed som Missionssekretær og Korleder og som Lærer blandt de Hellige. Han var glad ved at være givet en Lejlighed til at virke som Missionær i Skandinavien. Missionær Arwell McKay, der havde været her i tre Maanedes, udtalte sig angaaende sine Bestræbelser for at

lære det danske Sprog, saa at han kunde udføre sin Gjerning paa tilfredsstillende Maade og udføre et frugtbringende Arbejde.

Missionspræsident Christiansen gav Beretning vedrørende Konferencen som et Hele. Han havde besøgt tre af Grenene i Konferencen. Det var af stor Vigtighed, at Kirkens Skrifter blev udbredte blandt Befolkningen, saa at de sandhedsjægende kunde saa Lejlighed til at lære at kjende Kristi Evangeliums Principper. Evangeliets Sæd vilde før eller senere spire frem i de oprigtiges Hjerter. Mødet sluttedes med Afhyngelsen af Sangen: „Hav Tak for Profeten“ og Taksigelse af Ældste Andrew Møllerup.

Koncerten Torsdag Aften den 21. April.

Torsdag Aften blev der afholdt en meget vellykket Koncert. Programnumrene blev givne af Sangforets Medlemmer og assisterende Benner. Under Koncerten fremholdt Missionspræsident Christiansen i Kortfattet-hed for de tilstedeværende, hvilke Virkemaal de Sidste-Dages Hellige havde, og indbød alle til at overvære Konferencemøderne næstfølgende Søndag.

Søndagskole-Konferencen Søndag Formiddag Kl. 10
den 22. April.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Ældste Jens Thomsen, hvorefter Sangen: „Kom til vor Søndagskole“, blev sunget. Missionspræsidenten bragte Søndagskolen en Hilsen fra Søndagskolerne i Norge.

Søndagskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, gav en Rapport vedrørende Skolens Virksomhed siden sidste Konference. Børnene optoges fra det fjerde Aar i Børneklasserne og fra det fjortende Aar i den theologiske Klasse. Der var 75 Børn og 21 voksne i Skolen med ialt 17 Lærere og Lærerinder og en Dørvogter. Klasserne havde studeret evangeliske Lektier, og der blev givet Børnene Lejlighed til at udføre et specielt lille Program hver Mødedag. Der var indkommen i Bidrag til Søndagskolen i det forløbne Halvaar 335 Kr. 88 Øre, hvoraf den største Del var givet i større Bidrag af Belyndere af Skolen til Skolens Juletræ, hvilket havde taget et Beløb af 226 Kr. Han udtrykte sin store Glæde over at virke i Søndagskolen.

Missionspræsident Christiansen foreslog, at Skolens Regnskab blev godkendt med en Tak til Bestyrelsen, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget.

Det specielle udmærkede Konference-Program blev derefter udiørt af de forskjellige Klasser, hvorefter Nr. 17 i Søndagskole-Sangbogen blev sunget.

Skolens Bestyrer takkede Lærerne for det gode og samvittighedsfulde Arbejde, de havde udført ved at undervise Børnene angaaende Evangeliets Principper, og han takkede Børnene for den Flid de havde udvist med at lære deres Lektier.

Missionspræsidenten udtalte, at han følte sig rørt i sine Følelser og følte en indre Glæde ved at lytte til Børnenes udmærkede Besvarelse

af de Spørgsmaal, der var stillede til dem. De evangeliske Lærdomme, som Børnene blev underviste i i Søndagskolen, var af større Værd for dem end noget andet, de kunde lære. Han foreslog Søndagskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse, som følger:

Jens P. Hansen, Bestyrer; Aage M. Kalmær og Julius Tronier, Raadgivere; Jensine Nielsen, Sekretær; Fred H. Heese, Kassierer og Korleder; Poula Sørensen, Organist, og Ingeborg J. Sørensen, assistierende Organist; Christian W. Hall, Dørvogter. Søndagskole-Konferencen sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Du kan lette hvert et Sjød“, og Taksigelse af Ældste Andrew Møllerup.

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“, og Bøn af Carl Danneborg. Sangen: „O Herre, jeg med ydmygt Sind“ blev dernæst sunget, hvorefter Nadverens Sakrament blev administreret til de tilstedeværende Hellige. Søster Poula Sørensen præluderede paa Orglet, medens Sakramentets Uddeling foregik. Koret sang derefter: „O, Herre, hør min stille Bøn.“

Missionspræsident Christiansen talte derpaa til de tilstedeværende Hellige og Fremmede. Han sagde, at han haabede, at det maatte forundes alle, som overværede Konferencemøderne, at drikke dybt af Livets Rildvæld og nyde den himmelske Manna, som de Hellige kunde modtage ved Evangeliet. I Norge havde han været tilstede ved 23 velbesøgte Konferencemøder, og de tilstedeværende Fremmede lyttede med stor Opmærksomhed til Evangeliets Lærdomme, som blev forkyndte for dem af Ældsterne. Siden han afrejste fra Kjøbenhavn, havde han rejst ca. 2500 engelske Mil. Det danske Folk havde stor Grund til at være Herren taknemlig for Freden, de nyder, og for de almindelig gode Arbejdsforhold, saa Levevilkårene var taalelige, trods Dyrtiden. Efter disse indledende Bemærkninger omtalte Taleren Kristi Forjoning som et centralt Princip i Evangeliet og fremholdt, hvorledes Frelse opnaas ved Kristi udgydte Blod. Han omtalte ligeledes, hvorledes de fattige bliver velsignede formedelst Evangeliet. Dersom vi lever et ydmygt og rent Liv, kan vi stedse have Vejledning til at drikke af Livets Væld. Eftersom Evangeliets Aand trænger sig igjennem til Menneskene, vil der staves Fred i Menneskehjerterne og blive Fred blandt Nationerne. Zions Skib er færdig ved Guds Almagtshaand og vil naa Havn, og Herren tilkommer Æren for den Fremgang, som Evangeliets Værd gjør blandt Menneskene.

Ældste Fred H. Heese bar sit Vidnesbyrd om „Mormonismen“'s Guddommelighed. Lyset skinner frem, og ingen behøver længere at sidde i Mørke. Brødrene, som var givet Præstedømmets Fuldmagt, burde betragte dette som en stor Ære og en stor Gave, givet dem af Herren, og i Ydmyghed og Sagtnodighed udsøre deres anviste Gjerning i Kirken. Dette er af største Vigtighed, da i Henhold til Skriftens Ord alle skal blive dømt efter deres Gjerninger. Koret sang: „Mester, se Uvejret truer.“ Ældste Peter Hansen fra Holbæk Æren talte over, hvad Menneskene maa gjøre for at arve det evige Liv, og fremholdt, at Salig-

gjørelsens Plan var lagt i de evige Verdener, før Jorden var skabt og Menneskene fik en Tilværelse paa den. Der er kun een Vej, der leder til Guds Rige, een Dør, der leder til Faarefolden, og de, som vil stige andetsteds over, bliver af Frelseren betegnede som „Lyve og Røvere“. Den bedste Maade, at Kirkens Medlemmer kunde bevise deres Taknemlighed paa, var, at alle strængt rettede sig efter Evangeliets Krav, og derved vilde vi sikre os en fuld Frelse i Guds evige Rige.

Missionspræsident Christiansen oplæste Salmen: „Den Gud, som andre dyrker“, og fremsatte paa en tydelig Maade, hvilke Egenfaber Gud, vor himmelske Fader, var i Besiddelse af. Han sagde, at han frydede sig ved at tilhøre Kristi sande Kirke, der var gjenoprettet paa Jorden i disse sidste Dage, og den var vejledet ved Guds Aabenbaringer, og saaledes opbygget paa Klippegrund. Missionspræsidenten foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter, Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; fremdeles blev Missionspræsidenten over den scandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, foreslaaet til Opholdelse i denne Stilling, samt som Konferencepræsident og Grensforstander for Kjøbenhavns Gren. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne; fremdeles Ældste Niels J. Green som Overlægger og Medredaktør af „Scandinaviens Stjerne“, og Ældste Fred H. Heese som Missionssekretær; fremdeles Ældste Arwell McKay som omrejsende Ældste i Kjøbenhavns Gren; Peter Hansen og Ammon M. Poulsen som omrejsende Ældster i Nordvest- og Sydhjællands Grene, med Hovedkvarter i Holbæk; Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren; Carl Andersen som Forstander for Bornholms Gren; Carl C. Nielsen som Forstander for Syd- og Sydvest-Sjællands Gren. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Koret sang: „Da Jorden frem af Kaos sprang“, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Niels J. Green.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Brødre, tør vi ihukomme“ og Bøn af Ældste Jens P. Hansen. Efter Afhyngelse af en anden Sang af Koret talte Ældste Andrew Møllerup. Han fremholdt, hvorledes Menneskene i bogstabelig Betydning var skabte „i Guds Billede og Lignelse“. Han forklarede dernæst forskjellige Punkter i Forbindelse med Evangeliets første Principper og sagde, at alle, som vilde adlyde Herrens Befalinger og blive døbt til deres Synders Forladelse, skulde modtage den Helligaand og blive delagtiggjorte i det evige Livs Velsignelser. Der var kun een sand Tro og een sand Daab. Der var kun eet sandt Evangelium. Taleren forklarede dernæst, hvorledes Herren paa forskjellig Maade velsigner de, som adlyder hans Bud. Guds Aand og Kraft medfølger Evangeliets Værk, og derfor er det, at de Sidste-Dages Hellige er saa højlig velsignede af Herren, ogsaa i timelig Henseende. Taleren sagde sluttelig, at Menneskene bedrager sig selv, naar de tror, at det ikke hæfter med deres Ombendelse; thi tværtimod hæfter det meget. Koret sang et Anthem, hvorefter Ældste Jens Thomsen, paa Besøg fra Aalborg Konference, talte. Han forklarede, hvorledes

han var kommen til en Forstaaelse af Evangeliet. Han gik først til de Sidste-Dages Helliges Møder for at forsøge at udfinde, hvori de lærte forkert, men i Stedet for at finde Lærepunkter, som var forkerte, blev han mere og mere overbevist om Rigtigheden af de Lærdomme, som Kirkens Ældster forkynder. Evangeliet var gjengivet til Jorden i disse de sidste Dage i Overensstemmelse med Profeternes Forudsigelser. Han bar sit Vidnesbyrd, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at det sande Kristi Evangelium gennem ham atter blev forkyndt for Menneskene paa Jorden, og Herren fordrøede, at alle skulde adlyde samme.

Koret sang atter en Sang, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen talte til Forsamlingen. Han sagde, at det glædede ham meget at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd til de mange af vore Venner, som var mødte sammen med Kirkens Medlemmer til Konferencen, og han haabede, at hans Ord vilde blive til Opmuntring for de Hellige. Han havde, naar Aarene blev sammenlagte, i hvilke han havde virket i Missionens Tjeneste i de standinaviske Lande, virket i disse Lande ialt i 14 Aar, 8 Aar i Danmark og 6 Aar i Norge, og han frydede sig ved vedblivende at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd til sine Medmennesker om det gjengivne Evangeliums saliggjørende Principper. Præstedømmets Myndighed var gjengivet til Jorden, og Menneskene kunde atter blive delagtiggjorte i Evangeliets Gaver, om de vilde adlyde Guds Befalinger. Taleren oplæste fra Matthæus Evangeliums 7. Kapitel, 8. Vers, hvorledes „den som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op“. Disse Kristi Ord var gaaet i Opfyldelse for hver af Kirkens Medlemmer, som i Oprigtighed havde sluttet Pakt med Herren i Daabens Vand. Om Menneskenes Bønner skal opstige til Naadens Trone, maa de alvorlig omvende sig. Taleren forklarede, hvorledes at, naar vor Frelser fordem sagde, at han havde „andre Jaar“, der ikke var af „samme Sti“ som Føderne, disse Ord ikke havde Hentydning til Hedningerne, men til de israelitiske Folk, der levede i Amerika, og som han efter sin Himmelfart besøgte og oprettede sin Kirke iblandt. Taleren viste fra Skrifterne, hvorledes Kristi Kirke skulde gjenoprettes paa Jorden med „Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere“ førend Kristi herlige Gjenkomst i Himmelenes Skyer, og at et stort Arbejde skulde udføres af denne Kirkeorganisation paa Jorden førend hans Gjenkomst. Taleren omtalte udsørligere det store Forsald og henviste ligeledes til de Skriftsteder, der forklarede Gjenoprettelsen af alle Ting, der var Ved af Guds Kirke og Rige i forrige Dage. Evangeliet er, som Apostelen Paulus udtrykker sig, „en Livslugt til Livet“ eller en „Dødslugt til Døden“, en Livslugt for dem, som adlyder Evangeliet, og en Dødslugt for dem, som ikke gjør det. „Mormonismen“, der er ensbetydende med Kristi sande Evangeliums Anordninger, kan ikke forkastes, uden at de, som gjør det, maa tage Følgerne af deres Uvillighed til at adlyde Kristi Bud, ja maaste endogjaa ligefremme Modstand mod Guds Rige. Taleren stildrede sluttelig, hvorledes Kristus ved sin Gjenkomst vilde oprette det tusindaarige Fredsrige, som Profeten har vidnet om:

længe før Kristi første Komme. Taleren bad sluttelig Gud velsigne Kirkens Medlemmer og alle oprigtige i Verden med Evangeliets Gaver og Velsignelser i Jesu Kristi Navn.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af et Anthem af Koret og Takfiggelse af Ældste Nummon Poulsen.

Grensmødet Mandag Aften den 23. April.

Grensmødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Jeg føler nu en Glæde“, og Bøn af Ældste Peter Hansen. Sangen: „Saa fikker en Grundvold“ blev sunget, hvorefter fire nydøbte modtog Haandspaalægelse for den Helligaands Gave. Efter nogle indledende Bemærkninger af Missionspræsidenten afgav Præsidenten over de unge Mænds Forening, Ældste Niels F. Green, en Fælles-Rapport over denne Forenings og de unge Kvinders Forenings Virksomhed siden sidstafslagne Konferenc. Disse Foreninger havde afholdt Fællesmøder hver Tirsdag Aften Kl. 8. Kassereens Regnskab blev ogsaa oplæst. Søster Mathilde Zabell, første Raadgiver til Præsidentinden over de unge Kvinders Forening, omtalte Arbejdet, der havde været udført i Ungdomsforeningerne, der var gjensidige Uddannelsesforeninger, og fremhævede, at de unge kunde høste et stort Udbytte af at overvære disse Foreningers Fællesmøder, ved hvilke Evangeliets Principper og Evangeliets Historie blev fremsat for dem i Forbindelse med de givne Programnumre.

Præsidentinden over den kvindelige Hjælpeforening, Kirsten Knudsen, afgav Beretning om denne Forenings Virksomhed. Hun meddelte, at Foreningen bestræbte sig for at komme de fattige og syge til Hjælp med de indkomne Midler.

Paa Forslag af Missionspræsidenten blev saavel de unge Mænds og Kvinders som den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelser og Funktionærer enstemmig godkjendte til Opholdelse.

Missionspræsidenten oplæste dernæst Kjøbenhavns Konferencs finansielle Rapport, der paa Forslag af Ældste Jens P. Hansen enstemmig blev godkendt. Han udtalte sig dernæst vedrørende Kredslærernes Virksomhed, og ligeledes angaaende det selvopofrende Arbejde, som Sangkoret til stor Gavn og Glæde for Menigheden udførte. Der var blevet indlemmet 20 i Kirken ved Daab siden sidste Konferenc.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Nu Israels Gjenløser“, og Takfiggelse af Ældste Andrew Møllerup.

Niels F. Green.

Indhold:

Loyalitet mod Gud og Fædrelandet (Af Præs. Joseph F. Smith). 177	tinger (Af Præs. Hans F. Christiansen). 184
Mormons Bog (Digt). 182	Missionsnyheder 186
Besøgende Missionærer 183	En festlig Sammenkomst 186
Redaktionelt:	Foraarskonferencen i Kjøbenhavn. 187
Forslag ikke Eders egne Forsam-	

Udgivet og forlagt af H. J. Christensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. G. Worthing (B. Petersen).